

“L’amor es manifesta amb fets”

Arriba't a Betlem, apropa't a l'Infant, dansa-li, digues-li tantes coses enceses, estreny-lo contra el teu cor... —No parlo de criaturades: parlo d'amor! I l'amor es manifesta amb fets: en la intimitat de la teva ànima, bé el pots abraçar! (Forja, 345)

22 de desembre

Cal mirar el Nen, Amor nostre, en el bressol. Hem de mirar-lo sabent que ens trobem davant un misteri. Ens cal acceptar el misteri per la fe i.

també per la fe, aprofundir-ne el contingut. Per això, ens fan falta les disposicions humils de l'ànima cristiana: no voler reduir la grandesa de Déu als nostres pobres conceptes, a les nostres explicacions humanes, sinó comprendre que aquest misteri, en la seva obscuritat, és una claror que guia la vida dels homes. (...)

He procurat sempre, en parlar davant el Pessebre, de mirar Crist Senyor nostre d'aquesta manera: abrigat amb bolquers, damunt la palla d'una menjadora. I quan encara és un Infant i no diu res, veure'l com a Doctor, com a Mestre. M'és necessari de considerar-lo així perquè haig d'aprendre d'Ell. I per aprendre d'Ell, s'ha de procurar conèixer la seva vida: llegir el Sant Evangeli, meditar aquelles escenes que el Nou Testament ens relata, per tal de penetrar en el sentit diví del pas terrenal de Jesús.

Perquè hem de reproduir, en la nostra, la vida de Crist, coneixent Crist: a força de llegir la Sagrada Escriptura i de meditar-la, a força de fer oració, com ara, davant el pessebre.

Cal entendre les lliçons que Jesús ens dóna, ja des de la infantesa, des que ha acabat de néixer, des que els seus ulls es van obrir a aquesta beneïda terra dels homes. Jesús, creixent i vivint com un de nosaltres, ens revela que l'existència humana, els quefers corrents i ordinaris, tenen un sentit diví. (És Crist que passa, núm. 13-14)